

Catalanofòbia

JOSEP ESPUNYES

Els catalans no tenim sentit de l'humor. Així ho pensava i així ho va dir Don Gregorio Peces-Barba quan després d'una desafortunada conferència en el Congreso Nacional de la Abogacía, celebrat a Cadis el mes d'octubre del 2011, va voler justificar barroerament el que havia dit en un moment de la seva intervenció amb l'atenuant: «Els catalans no hauríeu de ser tan susceptibles a les bromes. M'agrada parlar amb humor.»

I què és el que havia dit Don Gregorio Peces-Barba, vell militant del PSOE i un dels pares de la Constitució Espanyola, que, per cert, limita absolutament l'acció política dels catalans? Doncs que per a Espanya, en el decurs de la història passada, hauria estat millor «quedar-se amb els portuguesos» en lloc de fer-ho amb els «catalans», per bé que avui «estem en millors condicions que en altres èpoques. No sé quants cops es va haver de bombardejar Barcelona. Aquest cop es resoldrà sense necessitat de bombardejar-la».

«Quedar-se», amb els portuguesos o amb els catalans, vet aquí la mare dels ous del seu discurs. Un «quedar-se» que, d'entrada, mostra clarament la mida del peu que calça l'espanyolíssim Don Gregorio. Perquè són ells, els espanyols, els qui tenen dret a triar i, per tant, a decidir i a «quedar-se» amb els uns o amb els altres. Davant els espanyols, doncs, els catalans no som ningú, meres comparses, tret d'alimentar la sagrada vaca Hisenda que ells, els espanyols, no s'obliden mai de munyir, és a dir, d'exploitar. I si ens pensem que som alguna cosa i volem aixecar massa la cresta, sempre els queda el bombardeig. Ni la llengua no li agrada, de nosaltres, dolgut pel fet d'haver-se acceptat que la llengua pròpia de Catalunya sigui el català. ¿Bromes, senyor Peces-Barba?

El problema, però, no és el pensament del senyor Peces-Barba. El problema és que el pensament del senyor Peces-Barba és el pensament d'un sec-

«El nacionalisme espanyol és excloent, totalitari, tant si és de dretes com si és d'esquerres. I el pitjor del cas és que políticament n'han fet un patró de govern»

tor força estès de la societat espanyola. Poc temps després de les seves declaracions, la cadena de televisió Telecinco va reprendre l'emissió de la sèrie *Aída*. En una escena, un actor troba una nena abandonada dins un cistell i la recull. El seu comentari és: «Imagina't que se la queda qualsevol indesitjable, o encara pitjor: un català.» I més. A Telemadrid es feien creus que Iniesta, el jugador del Barça, hagués après la llengua catalana i la parlés.

D'ençà d'un cert temps, l'espanyolisme, és a dir, el nacionalisme espanyol, practica la catalanofòbia d'una manera desacomplexada, descarada, com si fos una manera divertida de passar el temps a les costelles dels altres, que en aquest cas són les nostres. Fotre's dels catalans, menystenir-los, humiliar-los, als espanyols els agrada d'allò més i els surt de franc. Tenen la paella pel mànec i ho saben. Com saben que som un poble sotmès, sotmès «por derecho de conquista», com es va encarregar prou bé de recordar l'escriptor Gonzalo Torrente Ballester pel que fa als papers de Salamanca. La igualtat no els interessa, no la volen..., ni volen que l'obtinguem! En això, fins i tot els fa costat l'Església. Bé, l'església de la Conferència Episcopal Espanyola, comandada per l'inefable cardenal Rouco Varela... Unes tres setmanes abans de les eleccions al Congrés de Diputats i al Senat del 20 de novembre del 2011, va recomanar a l'electorat catòlic que era «necessari tutelar el bé comú de la nació espanyola en el seu conjunt, evitant els riscos de manipulació de la veritat històrica i de l'opinió pública per causes de pretensions separatistes o ideològiques de qualsevol mena».

Que la Conferència Episcopal Espanyola parli d'evitar riscos de manipula-

ció històrica és delirant. Perquè qui ha manipulat i manipula la veritat històrica, pel que fa a les nacions de Catalunya i Castella, i a més descaradament, és l'Estat espanyol.

Tanmateix, amb tot això encara no n'hi havia prou. Perquè, amb l'arribada del Partit Popular al poder estatal arran de les esmentades eleccions al Congrés de Diputats i al Senat del 20 de novembre del 2011, l'odi visceral i secular dels polítics centralistes de la gavina blava contra tot el que és i representa identitat catalana va prendre una embranzida més intensa i oberta. José Manuel Barreiro, portaveu del Partit Popular al Senat, anunciava que el seu partit volia fer-se enrere davant la possibilitat de parlar en català –i en gallec i en euskera– en els plens de la cambra alta. «L'ús del català al Senat no és propi d'un país normal», va declarar. Vet aquí, doncs, que a parer de Don Gregorio Peces-Barba els catalans no tenim sentit de l'humor, quan sentim parlar de bombardejar Barcelona –com van fer Felip V, Espartero i Franco– ni l'Estat espanyol és un país normal, a parer de José Manuel Barreiro, si al Senat s'hi parla, ni que sigui mínimament, en català.

Si la catalanofòbia avui té carta de naturalesa arreu de l'Estat espanyol no és perquè sí. A Madrid no hi ha hagut mai cap polític, ni cap partit polític, ni cap autoritat eclesiàstica, que hagi fet un bri de pedagogia real a favor de comprendre i respectar les diverses formes culturals i polítiques de la «pell de brau». El nacionalisme espanyol és excloent, totalitari, tant si és de dretes com si és d'esquerres. I el pitjor del cas és que políticament n'han fet un patró de govern, a fi i efecte, si és que poden, de fer-nos fondre com un bolado. ◆